

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΙΣΤΗ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

Αυτό ήταν.
Ο Τάκης το είχε μετανοιώσει. Κι' έφθυγε άποφασισμένος να την άποφύγη για πάντα.

Το μεσημέρι έφαγε έξω. Το άπόγευμα γύρισε στο σπίτι του, αλλά άνέβηκε ίσα στης Κάκιας. Και τή νύχτα, άργά, πήγε σάν το κλέφτη να κοιμηθής, όταν ήταν πιά βέβαιος πώς κοιμόνταν όλοι, κι' η Δώρα στην άγκαλιά του Νίκου...

Αυτό δά έκανε και πρώτα. Άλλά τώρα του ήταν πολύ πιο δύσκολο. Γιατί δέν μπορούσε ό θυσιολογισμένος να ξεχάσει το φιλι της Δώρας. Μ' όλη τή φοβική πού του προεμένουσα ή ι δ έ α, την ποφούσε, την άπακούσε. Και καταλάβαινε πώς άν της δινόταν ή εύκαιρία να τόν άγκαλίσει και να τόν φιλήσει έτσι άλλη μια φορά, ήταν φόβος να μη φαστάξη στόν πειρασμό. Τι διάβολο! δέν μπορούσε να πηγαίνει πάντα ό Νάσος τήν τελευταία στιγμή!...

Φρόταν λοιπόν να μείνει σπίτι του, έκρημα άκόμα κι' όταν ήταν κλεισμένος καλά στην καμαρά του. Τόν έπλάκωνε ό ήσκιος της Δώρας, τόν άνασταίνανε ό ήχος της φωνής της, τουρχόταν στιγμής-στιγμές, άκούοντας απέξω το βήμα της, νάνοιξη μόνος του και να την φωνάξη. Με κόπο νικούσε τόν πειρασμό κι' έφθυγε πάλι να κρηφθής, να χαθής. Άλλά ως πότα θα βαστούσε αυτό ; Ήταν ζοή ; Ο Νίκος δέν θα ύποπτευόταν επί τέλους ; Και το κάτωκάτω ό άνθρωπος είχε έγγρασία. Ήκρημα να μπορεί να μείνει σ' ένα μέρος ήσυχος για να έγράζεται. Είχε να δώσει διατριβή για τήν διδακτορική του άναγόρευση. Είχε άρχισει άκόμα τήν πρακτική του σ' ένα δικηγορικό γραφείο και για κάποιες ύποθέσεις έπρεπε να μελετά στό σπίτι του. Χωριστά ή μελέτη για τίς έξετασεις του μαθηαίριο στόν Άρειο Πάγο. Ω, οι γιορτινές ήμέρες για τήν επιτυχία του είχαν περάσει. Τώρα είχε μπροστά του τή ζωή, τήν κοινή, τήν καθημερινή ζωή, γεμάτη κόπο, φροντίδα, άγωνα. Ήθελε ήσυχία, γαλήνη, έλευθερία. Και πιά θα τάβρισε αΰτά στο πατρικό του σπίτι ; πώς θακανε με το φόβητρο της Δώρας ; Σκέφτηκε κι' ένόμισε πώς βρήκε μία λύση : Ν' άφήση τή μητέρα του και τόν άδερφό του, και να καθήση με τήν Κάκια, στο άπάνω πάτωμα.

Άρχισε να γκρινιάζει, όταν ήταν στο σπίτι κι' ό Νίκος, πώς δέν μπορούσε να βολευθής σ' μια κάμαρα. Ήθελε και γραφείο—σπουδαστήριο χωριστό.

— Ω, καϊμένε ! του έλεγε ό Νίκος. Άμα γίνεις δικηγόρος, σ' ά πάσης ένα γραφείο έξω. Βολέψου τώρα στο σπίτι σου.

— Άδυνάτο !
— Μά τι θές να σου κάμω ; Βλέπεις να περισσεύει και μια κάμαρη εδδ ;

— Οχι, όχι, δέ θέλω να σέ στενοχωρήσω· θα παρακαλέσω τήν Κάκια... να με πάρη οικότεροφο.

Δηλαδή δέν ήταν και κανένα σπουδαίο πράγμα. Στο ίδιο σπίτι πάλι κάμενε , στο σπίτι του. Κι' ό Νίκος, άν και με κάποιο κακοφανισμό, άναγκάστηκε στο τέλος να τού πη :

— Καλά· άν σέ θέλη ή Κάκια...

Μά ή Κάκια τόν ήθελε. Τόν ήθε'ε κι' ό άντρας της. Άποφασισμένος να τó κάμη και χωρίς τήν άδεια του άδερφού του, ό Τάκης τούς είχε ρωτήσει, τούς είχε παρακαλέσει. Κι' εκείνοι είχαν δεχτεί μετά χαράς να τού παραχωρήσουν δυό κάμαρες, να κοιμάται στή μία, και να έγράζεται στήν άλλη. Το πάτωμα ένεινο τούς περιόσσαν, δέν είχαν ούτε παιδιά, ούτε σκυλιά, κι' ήθεσαν μία συντηροφία στο σπίτι, καλή σάν του καϊμένου του Τάκη, πού ήταν τι χρυσό παιδί!.

— Έλα, έλα!..
— Θάρθώ .. Καί... με τó άζημιώτο έννοείται. Αΰτά πού ξεδοΰον τώρα για μένα...

Τόν έκοψαν με γέλια :

— Τι λές ένει!.. Θα μάς πληρώσης κιόλας ; Μπά, σέ καλό σου ! Ή Δώρα δέν άνακατέθηκε σ' αΰτη τήν ύπόθεση καθόλου. Ούτε να ειπε, ούτε όχι. Ή άντηχη, πού καταλάβαινε καλά για ποιά λόγο έφθυγε ό Τάκης, φοβόταν μη «παρεξηγηθής» άν έπέμενε να τόν κρατήση. — Άς τον, έλεγε μέσα της, άς τον. Άφού εινε τόσο κουτός, τι να τού κάμω ; ... Έγώ άμέσως τó ειπα πώς θα τó μετάνοιωνε. Μ' άγαπά όμως. Άν δέ μ' άγαπούσε, δέν θα με φοβόταν τόσο. Άς τον. Καλύτερα πιο μακριά. Μπορεί έτσι να συντηθής και τήν ιδέα.

Κι' ό Τάκης ύπερφικνώντας και τίς τελευταίες μικροδυσκολίες, κουνάλασε στης Κάκιας.

Β΄.

Αυτό έγινε δέκα ήμέρες μετά τή μεγάλη σκηνή. Στο διάστημα αυτό, ή Δώρα κι' ό Τάκης δέν είχαν ίσπαθεί, δέν είχαν μιλήσει οι δυό τους καθόλου. Άλλάξαν λόγια τυπικά μπροστά σ' όλους. Άλλάξαν χωρίς να θέλουν και ματιές. Ο Τάκης τούλάχιστο, κερμιά φορά, ασθανόταν να τόν τριβεΐ ή Δώρα

με τά φαιοπόρινα μάτια της : Τήν κοίταζε μιά στιγμή σάν αυτόματο, σάν έτεροκίνητο· κι' εΰθως έπειτα σάν να τού ξαναρχόταν ή θέληση, γύριζε τά μάτια του άλλο...

Έτσι δέν μπορούσε να ξέρη τή άκριβώς σκεπτόταν για τόν τρόπο του ή Δώρα. Μάντεψε μόνο από μερικές ματιές της, πώς άπορούσε, τόν κοροΐδευε, τόν έσάρκαζε. Όταν τόν κοίταζε, τού φαινόταν σά να τούλεγε : <Τι κουτός πού εισαι, καϊμένε ! παραστικά σου !> Κι' ό νέος αΰθανόταν τότε θυμό και φόβο μαζί.

Άξαφνα, ένα πρωί, ένψ έγραζόταν στο καινούργιο του γραφείο, στής άδερφής του, κάποιος τού χτύπησε.

Άνατρίχιασε, γιατί γνώρισε τó χέρι της Δώρας. Κι' άντι να πη «μπρός !», σηκώθηκε κι' έννοιξε μόνος του τήν ξεκλειδωτη πόρτα.

Ήταν ένεινή. Ο νέος ταράχτηκε τόσο πού, πριν της μιλήση, άρχισε να φωνάξη :

— Κάκια!.. Κάκια!..
Ή Δώρα σιογέλασε σατανικά.

— Γ' ορμούς βοήθεια ; τού ειπε. Μά ή Κάκια δέν εινε εδδ... Γ' αυτό χτύπησε τήν πόρτα σου. Δέν τήν πρόφτασε κι' έχω να τής άφήσω μιά παραγγελιά. Θάχης τήν κάκωσση ;...

— Πές το, σέπρακαλά, τής ύπερητεια... έγω θα τó ξεχάσω.
Ή Δώρα έβραλε τά γέλια :

— Πά, πά, φόβος ; !... Τό φόβος ; !... Άστειός εισαι, καϊμένε Τάκη!.. Πώς κάνεις έτσι ;... Θα σέ φάω ;... Έλα, έλα!.. Θα σου πω κάτι τι για τή Κάκια καί... θα φύγω...

Μιλώντας μπηΐε. Κι' ό νέος παραμέρισε, ύποχώρησε μπροστά της, σά να φοβήθηκε μη τόν άγγίξη καθώς περνούσε. Μπαίνοντας, ένεινή έλπωρε ειςως της και τήν πόρτα. Και να πάλι βρέθηκαν οι δυό τους κλεισμένοι σέ μιά κάμαρη.

Έξακολούθησε να τού λέη :

— Θά φύγω άμέσως, μη φοβάσαι... Ά, δέν τήν ξαναπαθαίνο σάν τήν άλλη φορά... Γιατί έσύ, παιδί μου, εισαι... εισαι... άκατανόητος άνθρωπος ! Δέν ειδα ποτέ μου, σέ βεβαίω!.. Μάγαρξ, τραλλίνισαν πεθαίνης για μένα. Σ' άγαπά κι' έγω, πέφτω στήν άγκαλιά σου, μάγκαλιάζεις, εϊμαστ' εύτχεις. Κι' άξαφνα... με πετάς, μ' άφήνης καί... μου φεύγεις!

Στάθηκε λίγο για να γελάση, και, καθώς ένεινος δέν της μιλούσε, παρά τήν άκουσε όρθός κοντά στο τραπέζι του με τά μάτια στο πάτωμα, ξανάρχισε :

— Μοΰ φεύγεις από τήν κάμαρα, μοΰ φεύγεις από τó σπίτι, κουνβαλίσαι δω-πάνω, κρηβσαι, χάνσαι... Να σου πω : μη θα μου φύγης κι' από τήν Άθήνα ; Νόστιμο θάαν και κανένα τέτοιο. Μά όχι, δέν θα ύπάρχει φόβος, σέ βεβαίω... Γιατί, τι φοβάσαι σΰ τώρα ; Το ξερω : μη σου ξαναπώ πώς σ' αγαπώ, μη ξαναπέσω στήν άγκαλιά σου. Έτσι ;... Έ λοιπόν, όχι, ποτέ. Δέν τήν ξαναπαθαίνο, σου ειπα. Και τó πάθημα μου έγινε μάθημα. Σοΰ όρκίζομαι. Γατρεΰθηκα, μοΰ πέρασε, δέν σ' αγαπώ πιά. Και ξανάρχισα ναγαπώ τόν άντρα μου.

Τώρα μόλις μόρσεσε να της μιλήση κι' ό Τάκης.
— Έγώ όμως δέ σ' αγαπάω ποτέ, της ειπε κοιτάζοντας πάντα άνθρωπο. Μιά στιγμή παρασΰθηκα μόνο, όπως θα παρασυστόταν κάθε άνθρωπος. Και για να μήν παρασυσθώ και πάλι, έφυγα. Τι ; να φύγω κι' από τήν Άθήνα ; Ίσως κι' αυτό... Εϊμ' έτοιμος να τó κάμω κι' αυτό, άν ιδώ πως εϊν' άνάγκη.

— Μά γιατί ; γιατί ; φώναξε ή Δώρα. Τί άνάγκη μπορεί να ειναί πιά ; Έγώ έπαψα να σ' αγαπώ, έσύ δέ μ' άγάπησες ποτέ σου, λοιπόν ;... Μοΰ φαίνεται πώς μοΰ ούμε να καθήσουμε και να μιλήσουμε σά φίλοι· σάν άδερφια. Έλα, Τάκη, καθήσε. Θέλω να σου πω κάτι... για τήν Κάκια.

Κι' ένάθησε, σάν τήν άλλη φορά, σέ μιά πολυθροניתα κοντά στο τραπέζι του. Κι' ό Τάκης ξαναγύρισε στήν καρέκλα του. Μ' αυτός στάθηκε όρθός.

— Κάθησε, τού ειπε, σέ παρακαλώ να καθήσης. Άλλοιώςια δέ θα πιστέψω πώς... δέν μ' άγάπησες ποτέ!.. Πώς καθομαι έγώ ; πώς ειμαι τόσο ήρμη έγώ ;... πώς δέ φοβάμαι τίποτα έγώ ;... Έλα ! επιτέλους θέλω να συμπληρωθώμε. Μεταΰ μας δέν ύπάρχει πιά τίποτα· όπως λένε και στή θεατρο. Άς ειμαστε πάλι φίλοι, συγγενείς, άδερφια. Έθέλης να σου ζητήσω και συγγνώμη ; ειμαι πρόθυμη. Μά να μιλούμε, να βλέπομαστε, να τρώμε μαζί, να βγαίνουμε έξω μαζί, όπως πρώρα. Τι θα πη κι' ό κόσμος ; τι θα πη κι' ό Νίκος ; Δέν θα παρατηρήσουν πώς κάτι έχουμε μεϊς οι δυό ; Δέν εινε σωστό, Τάκη...

— Σ' αυτό έχεις δικιο, έκαμε χωρίς να θέλη ό Τάκης. Γιατί κι' αυτός πολλές φορές είχε συλλογιστεί πώς κάτι μπορούσε στο τέλος να ύποπτευθής κι' ό άδερφος του. Και σά να τόν ειχε μπροστά του και ναΰθελε να τού δείξη πώς δέν ήταν τίποτα, ένάθησε.

— Ά, μπρόβο ! φώναξε ή Δώρα καταχαρούμενη. Τώρα εισαι καλό παιδί, τώρα σέ πιστέω. Πιστεΰέ με και σΰ.
Κι' άλλάζοντας τόνο, σά ναρχιζε τώρα μιά φιλική, άδερφική συνομιλία, τόν ρώτησε :

(Άκολουθεί)

